

När du läser det här befinner du dig sannolikt mitt i semestern, eller kanske i dess slutskede. Snart dags att summera: Har du uppnått allt du avsåg? Är verandan oljad, fönstren målade, soffan omklädd, det lilla japanska trädgårdspartiet anlagt, gäststugan färdigbyggd och alla de svåraste julklappsböckerna lästa (själen måste ju få sitt också)? Har du hunnit umgås med alla de familjemedlemmar, släktingar och vänner du så skändligen försummat under året? Har du därtill pysslat om dig själv ordentligt, motionerat och mediterat? Du har väl vårdat din relation om du har någon (och om du inte har det utgår jag från att du ägnat semestern åt att försöka skaffa dig en) så att ni är kära och lyckliga och redo att med glädje och tillförsikt möta hösten tillsammans?

Kort sagt: är du riktigt utvilad och beredd att ta itu med ännu ett hektiskt år i arbetslivet? Jag är verkligen inte den som vill döma om vad någon gör på sin semester, men ibland tänker jag att det är inte konstigt att vi har ett utbrändhetsproblem här i landet så som folk håller på. Det är som om vi i denna nation av arbetsmyror helt enkelt har jämställt välbehövlig vila med mer arbete – fast av en annan art.

Redan i april, när den första vårsolen börjat påminna oss om att det kanske blir sommar i år också, börjar vi fråga varandra om vad vi ska göra på semestern. Ett av de vanligaste svaren är då någon form av aktivitet: ”Nu *kan* inte fönstren vänta längre” eller ”I år ska vi *äntligen* snickra ihop den nya bryggan”. Och det värsta är att de ser fullständigt nöjda ut när de säger det. Som om den idealiska semestern verkligen gick ut på att hamra, spika, gräva och måla. Och någonstans däremellan gärna förverkliga sig själv och hinna träffa alla sina nära och kära. Semestern blir ett projekt bland alla andra.

Det är någonstans här jag inte hänger med. För mig är arbete alltid arbete. Krav är krav. Vila är vila. Och vila är skönt, för att inte säga nödvändigt. Kronblom, tjuren Ferdinand, den fridsamma sköldpaddan Skalman och jag. Vi är inte lata; vi har bara insett värdet av att ta det lugnt.

När jag för några år sedan skaffade mitt högt älskade sommarhus, så inte var det för att dra på mig mera arbete. Det var för att få vila. För att ha en plats där jag kunde finna en ro av det slag som är omöjlig att uppnå i stan. För andra verkar det vara tvärtom. De skaffar sina hus för att få *mer* att göra. Och om det är det man är ute efter är ett fritidshus på många sätt det perfekta köpet. Ett fritidshus är som en gapande fågelunge; det vill ständigt ha mer. Har du väl fixat det läckande taket så ser du plötsligt att trappan håller på att rasa. Gräsmattan börjar växa okontrollerat samma minut som du klippt den.

Och så fönstren, dessa fönster. Som alltid, alltid skall målas.

Det går inte att slippa undan. Gudarna skall veta att jag försökt. Mitt sommarställe ligger på en bergig tomt i skärgården. Här finns inga gräsmattor att klippa, inget ogräs att rensa. Mitt s.k. trädgårdsarbete är därför begränsat till att varje vår köra ner några pelargoner och kryddörter i krukor. Huset är av sten och kräver därför ett minimum av skötsel. Alltsammans noga utvalt för att jag ska slippa göra en massa tråkigt arbete på min lediga tid.

Ändå vet jag att huset är en tidsinställd bomb. Det lugn som råder här på tomten där jag just nu sitter är inget annat än skenbart. För varje minut behöver taket mer akut läggas om, dasset håller på att murkna...

Och så fönstren förstås. Alltid, alltid dessa fönster.

Jag har till denna dag ännu aldrig träffat en enda människa som tycker att det är roligt att måla fönster. Jag tror inte ens att Martin Timell gillar det. Det är en hopplöst tråkig sysselsättning som inte ger något synbart roligt resultat, utan tvärtom bara en påminnelse om att det bara är ett par år tills de måste målas igen.

Och kvällarna blir kortare, sommaren börjar så sakteliga lida mot sitt slut, och fönstren här är ännu omålade. För att inte tala om att jag nu bara har några veckor på mig att helt och till fullo sätta mig in i EMU-frågan. Och så har vi ju allt det där som jag *vill* göra; sitta på trappan ännu några soliga dagar, skrubba färskpotatis med den lilla whiskyn till, läsa lagom onyttiga böcker... Allt det där som man gör bara för att det är sommar. Inte för att det är "så bra att få det gjort".